

KURT AUSTIN A ZVLÁŠTNÍ TÝM NUMA®
V PLNÉM NASAZENÍ

CLIVE CUSSLER

A GRAHAM BROWN

HODINA NULA

NOVÝ DRUH NIČIVÉ ENERGIE VE ŠPATNÝCH RUKOU...
KONEČNÉ ODPOČÍTÁVÁNÍ PRÁVĚ ZAČALO!

Hodina nula

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler, Graham Brown

Hodina nula – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**Hodina
nula**

**CLIVE
CUSSLER**

a GRAHAM BROWN

Hodina nula

Prolog

18. DUBEN 1906

SONOMA COUNTY, SEVERNÍ KALIFORNIE

NEOSVĚTLENOU JESKYNÍ ZADUNĚL HROM A MEZI DVOJICÍ VYSOKÝCH KOVOVÝCH sloupů přeskočila ohromná modrobílá jiskra. Místo aby odezněl, mihotající náboj se rozdělil vedví a kolem každého ze sloupů začal kroužit jeden proud plazmatu. Pohybovaly se jako plameny rozdmýchávané větrem, zbesilou rychlostí obíhaly okolo pilířů a postupně se propracovávaly vzhůru ke spodní straně obloukové kovové kupole. Tam zavířily jako ramena spirální galaxie a naposledy se spojily dohromady, než zanikly v mohutném oslepujícím záblesku.

Pak se rozhostila tma.

Vzduch čpěl ozónem.

Na dně jeskyně postávala bez hnutí skupina mužů a žen s očima teď ve tmě dočista slepýma. Záblesk byl sice mohutný, ale elektřinu už všichni dobře znali. Všichni do jednoho očekávali něco víc.

„To je všechno?“ zazněl do ticha hrubý hlas.

Patřil brigádnímu generálovi Halu Cortlandovi, muži hřmotné, zavalité postavy. Jeho slova byla určena osmatřicetiletému Danielu Wattersonovi,

štíhlému světlovlásému muži v brýlích, který stál u ovládacího panelu rozložitého stroje, z něhož umělý blesk vzešel.

Watterson zkoumal řadu tlumeně osvětlených ciferníků. „Vlastně si nejsem úplně jistý,“ zašeptal si spíš sám pro sebe. Nikdo nikdy nedospěl takhle daleko, dokonce ani Michael Faraday, ani veliký Nikola Tesla. Pokud se však Watterson nemýlil – pokud ho jeho výpočty, jeho teorie a léta strávená coby Teslův učeň dovedly k pochopení toho, co se teď má stát – pak by světelné divadlo, jehož svědky se právě stali, mělo představovat pouhý začátek.

Vypnul hlavní vypínač, odstoupil od ovládání a sejmul si z očí brýle s drátěnou obroučkou. Navzdory temnotě jasně viděl, že z pilířů dosud vychází měkká namodralá zář. Zvedl zrak ke kovové kupoli nad hlavou. Po jejím vnitřním povrchu se proháněly šumivé barevné náznaky.

„No?“ dožadoval se Cortland.

Na ovládacím panelu vyletěla vzhůru jedna z ručiček. Watterson ji zaznamenal koutkem oka.

„Ne, generále,“ odvětil tiše. „Nemyslím, že je po všem.“

Už když Watterson mluvil, začalo se jeskyní šířit podivné, hluboké dunění. Znělo, jako když se valí těžké balvany ve vzdáleném lomu, tlumeně a zkreseně, jako by vibrace musely projít přes kilometry pevné horniny, než k nim dolehly. Ještě několik vteřin zvuk zesiloval, načež zase zeslábl a ustal.

Generál se rozřehtal. Rozsvítil ruční svítilnu. „Strýček Sam ti neplatí za divadýlko s navlhlym ohňostrojem, synku.“

Watterson neodpověděl. Naslouchal, tápal všemi smysly po něčem, po čemkoli.

Generál už se podle všeho vzdal. „No tak, lidi,“ nabádal, „party skončila. Takže všichni ven z téhle díry.“

Skupinka se dala do pohybu. Šoupání nohou a tlumený hovor bránily Wattersonovi naslouchat.

Watterson zdvihl ruku. „Prosím!“ zvolal hlasitě. „Zůstaňte všichni tam, kde jste!“

Pozorovatelé zůstali stát a Watterson se přesunul k místu, kde ocelové sloupy prostupovaly kamennou podlahou. Odtud sestupovaly ještě o nějakých sto padesát metrů níž, aby chom mohli pevně uchopit Zemi, jak to kdysi vyjádřil sám Tesla.

Watterson na jeden ze sloupů položil dlaň a ucítil chladné vibrace. Proudily jeho tělem, jako by se stal součástí obvodu. Nebylo to bolestivé jako elektřina a nezpůsobovalo svalové křeče, ani si to nenašlo cestu do země, přičemž by ho to usmrtilo. Bylo to takřka uklidňující, lehce se mu z toho roztočila hlava, dokonce pocítil náznak euforie.

„Přichází to,“ zašeptal.

„Co přichází?“ opáčil generál.

Watterson se na něj otočil: „Vrací se ke zdroji.“

Cortland počkal pár vteřin a potom se zakabonil: „Vy vědci. Jste jako vyvolávači na karnevalu. Myslíte si, že když budete něco říkat dost nahlas a dost často, všichni ostatní tomu uvěří. Ale já neslyším žádný –“

Poslední slova generál spolkl, když se hluboké dunění začalo ozývat podruhé. Tentokrát se jeskyní prohnalo o něco důrazněji, namodralý svit okolo věží se zintenzivnil a pulzoval v přesném souladu se zvukovými vlnami.

Tentokrát, když vlny odezněly, zůstali všichni stát mlčky. Čekali na další. Dočkali se o čtyřicet vteřin později. Třetí vlna burácela prostorem jako nákladní vlak. Země pod nohama se roztrásla a na leštěný povrch stropní kupole se vrátilo víření blesku. Viditelná šroubovice energie začala sestupovat po sloupech níž, došla do půli cesty k zemi a pak zmizela.

Watterson ustoupil o pár kroků ze zóny nebezpečí.

Okamžik nato vtrhla do jeskyně čtvrtá rezonance. Pilíře rázem vzplály světlem. Záblesky přeskakovaly mezi nimi sem a tam. Jeskyně se začala otřásat. Shora začal pršet prach a drobné kamínky, které donutily přihlížející běžet se schovat do zákrytů.

Watterson zahlédl znepokojivý obraz generála Cortlanda zaplaveného prudkým světlem a s posedlým úsměvem ve tváři. Jejich role se obrátily. Teď se Cortland tvářil spokojeně, zatímco Watterson si začínal dělat starosti. Vědec přistoupil k ovládacímu panelu, znovu si nasadil brýle a prohlížel si ciferníky. Ty vibrace si nedokázal vysvětlit.

Než stihl dojít k nějakému závěru, udeřila pátá vlna. Vibrace a umělé blesky už byly tak intenzivní, že si i generál uvědomil, že něco není v pořádku. „Co se to sakra děje?“

Watterson ho sotva slyšel, v duchu si však kladl tutéž otázku. Ručičky měřidel – ještě před chvílí bezvládně spočívající na nule – začaly zasahovat do červených pásem.

Kratičká pauza ustoupila šesté harmonické vlně, a to už ručičky narážely do svých horních mezí. Otřesy začínaly být nesnesitelné. Ze stropu začalo padat kamení. Zpevněnou zdí, kterou armáda podepřela pomocí litého betonu, se začala klikatit široká puklina. Watterson se musel chytit ovládacího panelu, aby se do ní nezřítil.

„Co se to sakra děje?“ zopakoval generál. Watterson si nebyl jist, ale určitě to nebylo nic dobrého.

„Dostaňte je všechny pryč!“ zařval. „Dostaňte je ven – hned!“

Generál ukázal ke klecovému výtahu, který je všechny odveze o sto dvacet metrů výš na zemský povrch. Skupina lidí se k němu hnala jako splašené stádo. Než ale stihli nastoupit, vibrace ještě zesílily a celá jedna skalní stěna se zhroutila.

Zasypaly je tisíce tun kamene a betonu. Ty, kdo stáli příliš blízko, okamžitě rozmačkaly. Ostatní stihli odklopýtat právě ve chvíli, kdy se výtahový rám připomínající lešení zohýbal jako papírová krabička a potom kdesi zmizel.

Watterson začínal propadat panice. Rukama tápal po ovládní sem a tam, přepínal vypínače a bušil do měřidel. Vibrace už neustávaly. Hřmot byl ohlušující.

Cortland ho popadl za rameno. „Vypni to!“

Watterson mu nevěnoval pozornost. Snažil se porozumět.

„Slyšíš mě?“ řval generál. „Vypni tu zatracenou věc!“

„Je to vypnuté,“ zařval Watterson a vysvobodil se z generálova sevření.

„Co?!“

„Je to vypnuté už od prvního výboje,“ vysvětlil Watterson.

Poslední vlna odezněla, ale na ovládacím panelu viděl, že už se chystá nová. Ručičky byly mimo stupnice a Watterson začal mrtvolně blednout. Každá vlna byla silnější než předešlá. Nechtěl si ani představit, jaká síla se k nim blíží.

„Tak odkud ta energie proudí?“ nechápal Cortland.

„Odevšad,“ křičel Watterson. „Je všude kolem nás. Přesně to měl ten experiment dokázat.“

Jeskyně se začala znovu otřásat. Tentokrát už se blesk nedržel jen na pilířích, ale přeskakoval po místnosti, narážel do zdí, do stropu, do podlahy. Vystřeloval do prostoru kamenné úlomky a oblaka prachu.

Watterson stál nehybně uprostřed kakofonie výkřiků hrůzy. Jeho okamžik vítězství zanikl v čiré katastrofě. Ze stropu nad jeho hlavou se ozvalo zlověstné praštění.

Jeskyně se teď třásla tak, že se sotva drželi na nohou. Watterson i generál zvedli hlavy. Přes celý strop se táhla černočerná puklina. Sahala od jedné stěny k druhé, načež se větvila všemi směry.

Pak se náraz celý strop zřítíl a na ně se sesypaly miliony tun horniny.

Smrt přišla okamžitě. Ani Watterson, ani generál Cortland už nedostali příležitost zjistit, jaké běsnění rozpoutali, a že následné zemětřesení vyústilo v téměř totální zkázu San Franciska.

1

PROSINEC 2009

UPROSTŘED NARŮSTAJÍCÍ BOUŘE STÁL PATRICK DEVLIN NA ZÁŘOVÉ PALUBĚ *Javánského rozbřesku*, oceánského remorkéru připojeného jediným masivním lanem k rezivějícímu trupu křižníku pojmenovaného *Pacifický mořeplavec*.

K remorkéru přicházely z boku obrovské vlny a rozbíjely se o trup se zvukem připomínajícím výstřely z kulovnice. Déšť dopadal na moře v šikmých provazech a splýval s jeho rozbouřenou, větrem bičovanou hladinou.

V kontrastu s vlečným a nakládacím vybavením, včetně patnáctimetrového jeřábu a šiku výkonných navijáků, vypadal Devlin nepatrně. Ve skutečnosti však měřil dobrý metr osmdesát a měl rozložitá ramena, která se teď hrbila na ochranu před chladem.

Devlin s prošedivělým strništěm na tvářích a záhyby lesklé kůže nad očima vypadal každým coulem jako starý seschlý námořník, kterým také byl. Po důkladné inventuře počasí, které se stále zhoršovalo, lana, které bylo čím dál napjatější, a stavu vodní hladiny došel k neradostnému závěru: vyjet z přístavu byla špatná volba, chyba, která by je při troše smůly mohla stát život.

Právě ve chvíli, kdy se Devlin chopil lodního telefonu, se přes remorkér hrozivě přehnala další mohutná vlna. Na druhé straně vedení zvedl aparát kapitán.

„Jaký máme směr?“ křičel Devlin do mluvítka.

„Jih,“ odpověděl kapitán.

„To není dobré,“ přesvědčoval ho Devlin. „Tyhle boční vlny bychom nemuseli přežít. Musíme se otočit proti nim.“

„Nemůžeme, Padi,“ trval na svém kapitán. „Tím bychom se dostali přímo doprostřed bouře.“

Devlin se musel chytit přepážky, aby neupadl, a sledoval, jak do paluby naráží další vlna. „Tohle je šílené,“ protestoval. „Vůbec jsme neměli opouštět Tarakan.“

Tarakan byl primitivní, téměř mrtvý přístav, kde narazili na *Mořeplavce*. Starý křižník se tam dostal kvůli nutným opravám před několika lety po větší nehodě. Brzy však bylo jeho čekání odsouzeno k marnosti, neboť jeho plavební společnost pár dní nato zkrachovala.

Po nějaké době si loď osvojil jakýsi tajemný kupec, ale z neznámých důvodů *Mořeplavec* kotvil a rezivěl v Tarakanu ještě další tři roky. Devlin měl za to, že problém spočíval právě v bankrotu a hašteření o to, kdo zaplatí za opravy.

Ať to bylo jakkoli, když našli *Mořeplavce* oni, vypadal jako mrtvá, opuštěná troska; odpředu dozadu prožraný korozí a sotva schopný plavby. Narychlo opravené poškození na přídí, v místech, kde trup proděravěla nákladní loď, teď připomínalo velké rozeklané písmeno H.

A nyní, když se ocitl v bouři, která se navíc rychle zhoršovala, bylo skoro jisté, že půjde ke dnu.

„Jak je na tom spojení?“ zajímal se kapitán.

Devlin pohlédl na tlusté lano, které se k *Mořeplavci* táhlo od gigantického navijáku přes zářadovou stranu remorkéru. Zatížením se každou chvíli napínalo k prasknutí, než zase na chvíli povolilo.

„Lano je napjaté na doraz,“ oznámil Devlin. „Ta hromada šrotu se začíná ve vlnách pěkně kymáčet. A taky je čím dál níž. Musíme dostat průzkumnou posádku zpátky.“

Proti Devlinově vůli kapitán dovolil, aby na palubě křižníku zůstali tři muži a sledovali, jestli a kudy loď nabírá vodu. V těchto podmínkách to byl nejen nebezpečný risk, ale také ztráta času. Jestli loď nabírá vodu, stejně s tím nemohou nic dělat. A pokud se začne potápět – o čemž byl Devlin skálopevně přesvědčen – budou muset přetnout lano a nechat ji jít ke dnu, než stáhne *Javánský rozbřesk* s sebou. Na lodi však byli tři muži, takže přeráznout lano by se podobalo vraždě nejvíc ze všeho, co Devlin kdy v životě udělal.

Mohutný remorkér se naklonil přídí dolů a klesl do ohromné prohlubně mezi mořskými vlnami. Lano se v tu chvíli napjalo tak, že začalo znít jako obří struna. Mocný tah vlekl zářovou stranu remorkéru dozadu, až kolem trupu vřela voda, jak se lodní šrouby marně snažily bojovat proti přesile.

Ve chvíli, kdy se remorkér s další vlnou vyhoupl výš, *Mořeplavec* naopak klesl hluboko dolů. Lano se vzdálenějším koncem propadlo dolů, ohnulo se přes plechování z vyztužené oceli na nosníku remorkéru a zatlačilo zářovou stranu paluby hluboko do vody.

Devlin zvedl k očím dalekohled. Rozbouřené vlny dovedly sice zastírat skutečnost, ale jen do určité meze. *Mořeplavec* se bez nejmenších pochyb potápěl.

„Potápí se od přídě, kapitáne. Je lehce nakloněná na levobok.“

Kapitán zaváhal. Devlin věděl proč: tenhle podnik měl cenu malého jmění, ale jen pokud ho přežijí obě lodě.

„Zavolejte je zpátky!“ křičel Devlin. „Pro rány boží, kapitáne, zavolejte zpátky aspoň ty chlapy.“

Kapitán odpověděl až po chvíli. „Volali jsme je, Padi. Neodpovídají. Něco se muselo stát.“

Z těch slov Devlina zamrazilo. „Musíme pro ně poslat člun.“

„V tomhle? To je příliš nebezpečné.“

Jako by mu chtěla dát za pravdu, zasáhla je z boku další mohutná vlna, přes zábradlí se přehnaly tisíce galonů vody a zaplavily zářovou palubu.

Robustní remorkér vodu rychle setřásl, ale pouhých pár vteřin nato ho další vlna zasáhla ještě dramatičtěji než ta první.

Zatímco se *Javánský rozbřesk* vzpamatoval, Devlin se otočil k *Mořeplavci*.

Určitě se potápěl. Buď uletělo pár poklopů, anebo se na tom podepsala ta zřušovaná oprava.

Kapitán to zřejmě viděl taky. „Musíme se jí zbavit,“ poručil.

„Ne, kapitáne!“

„Musíme, Padi. Odpoj lano. Ti chlapi mají vlastní člun. A my jim beztak nemůžeme pomoci.“

Přes palubu se přehnala další vlna.

„Prokrista, kapitáne, mějte slitování.“

„Odvaž lano, Padi! To je rozkaz!“

Devlin věděl, že kapitán má pravdu. Pustil telefon a přikročil k páce nouzového uvolnění lana.

Paluba se povážlivě naklonila, když na záď narazila další vlna a hnala se směrem k němu. Udeřila do něj jako příboj, podrazila mu nohy a táhla ho kus s sebou.

Když se vyškrábal na nohy, Devlin zjistil, že lano se teď ztrácí pod vodou. Přes déšť a vodní mlhu viděl, že křižník už je zpola potopený. Začínal jít rychle ke dnu, klesal do bezedné hlubiny a hrozil, že stáhne remorkér s sebou. Zadní část záďové paluby remorkéru už byla zaplavená.

„Padi!“

Výkřik k němu dolehl z visícího sluchátka, ale Devlin pobízet nepotřeboval. Natáhl se, co to šlo, popadl páku nouzového uvolnění a vši silou za ni zabral.

Ozvalo se ohlušující prasknutí. Tlusté lano rázem povolilo a rozletělo se po palubě jako útočící hroznýš. Remorkér sebou trhnul vzhůru a dopředu a mrštil Devlinem na lodní přepážku, o kterou si rozsekl ret a pohmoždil oko.

Na okamžik zůstal omráčený, než se mu vrátily síly a otočil se. Starý křižník klouzal mezi vlnami v jemném, takřka pokojném úhlu; pár vteřin nato byl pryč. Muži, které na něm nechali, byli téměř jistě po smrti. *Javánský rozbřesk* se však zachránil.

Devlin popadl telefon.

„Vraťte se tam,“ žádal. „Mohli skočit přes palubu.“

Paluba sebou znovu trhla, jak se teď dostalo ke slovu kormidlo a směrové lodní šrouby. Remorkér zahájil ostrou, nebezpečnou otočku. Když ji dokončil, byl už Devlin na přídi.

Už byla skoro tma. Pod nebem zůstal jen stříbřitý svit nad černočerným mořem. Svět byl zbavený veškerých barev a dával životu nádech černobílého filmu.

Devlin do něj zamžoural. Neviděl nic.

Když je obklopila temnota, začal remorkér pročesávat oblast svými reflektory. Bez nadsázky každé oko, které bylo k mání, se ve snaze nalézt muže namáhalo a napínalo stejně jako zrak Devlinův. Ale bylo to zbytečné.

Javánský rozbřesk strávil marným hledáním ztracené posádky dalších osmnáct hodin.

Tady je nikdy nenajdou.

2

SOUČASNOST

SEBASTIAN PANOS SE PROPRACOVÁVAL ÚZKÝM KORIDOREM JAKO MĚSTSKÁ kočka v setmělém zákoutí za hospodou. Chodba byla vlhká a zatuchlá a víc než co jiného připomínala kanalizační tunel. Kondenzát odkapával ze stropu tak vytrvale, že ho už několikrát napadlo, jestli stěnami neprosakují jedovaté vody z vnějšku potopené stanice a pomalu je všechny neotravují.

Ale pořád ještě to nebylo tak hrozné jako na ostrově, kde za sebou měli hlavní kus práce, na ostrově, jehož srdce tvořil nechvalně proslulý důl. V porovnání s tím místem byla tahle stanice příjemná. A přesto byl Panos čím dál poslednější myšlenkami na útěk.

Panose, kyperského inženýra s řecko-tureckými kořeny, vlákali do téhle podmořské noční můry pod příslibem velkého kontraktu a tolika peněz, že by jimi zaopatřil svou rodinu na celou generaci. Na oplátku chtěli tři roky jeho života a absolutní utajení. Už po půl roce začal cítit znepokojení. Než uplynul rok, Panos věděl, že udělal strašlivou chybu.

Jeho žádosti o propuštění byly zamítnuty. Veškerá komunikace byla sledována a nezdůvěřivě přerušována. Sebménší náznak protestu ústil ve skryté

výhrůžky. *Jestli nezůstane a nedokončí svou práci, jeho rodině by se mohlo něco stát.*

Jak se projekt blížil k dokončení, začali Panose a ostatní inženýry štvát proti sobě. Přestávalo být možné rozeznat, komu věřit a z koho mít strach, a tak se všichni raději báli jeden druhého, dělali, co se jim řeklo, a tak se jeden rok protáhl na dva.

Po celou tu dobu žil Panos jako námořník násilím naverbovaný na loď. Neměl na výběr nic jiného než plnit pánovy rozkazy, anebo přijít o život, přestože si nebyl zcela jistý, že druhá možnost nenastane tak jako tak. Projekt byl tak tajný a temný, že mu jeho logická mysl napovídala, že až bude po všem, všichni svědkové se stanou zbytečným přepychem.

Nikdo odsud nevyvázne živý, zavtipkoval jeden z jeho kolegů. Den nato ten člověk záhadně zmizel, takže měl nejspíš pravdu.

Panos si vzpomněl na nabídku, že s sebou může vzít i rodinu. Nebyl věřící, ale teď děkoval tomu, co ho přimělo odmítnout, ať to byl bůh, osud nebo jakýsi náhodný instinkt. Někteří z ostatních si rodiny přivedli. Vídal je na ostrově, ubohé a utrápené, vězně ještě víc než on sám. Věděl, že ani jim nemůže věřit. Bylo snadné je ovládat; mohli přijít o víc než jen o život. Některým z nich se v hlubinách toho shnilého, sírou prosyceného světa dokonce narodily děti. Žili tam jako sezónní otroci, jako otroci budoucí novodobou pyramidu.

Panos měl svobodu alespoň *uvažovat* o útěku, přestože nikdy nedostal žádnou reálnou příležitost ho uskutečnit. Aspoň do chvíle, kdy se mu ve skřínce objevil ten vzkaz.

Byl to první ze série záhadných kontaktů od jakéhosi nespátřeného anděla milosrdenství.

Ze začátku si myslel, že to je jen past, malá zkouška, jestli se vrhne po nabízené kořisti. Pak ale došel do bodu, kde na tom přestávalo záležet. Svoboda ho vábila. Byl připravený ji uvítat, ať jí dosáhne útekem, nebo chladným bodnutím smrti.

Využil tedy nabídky, a dostal další vzkazy. Přicházely v podivnou dobu. Pomoc s útekem přijde, slibovaly, ale nebude to zadarmo. Jeho úkolem bylo donést plány na tuto příšernou zbraň těm, kdo by šílenci mohli zabránit v jejím vybudování. Vymysleli pro ně tajnou skrýš. Jediné, co měl Panos dokázat, bylo dostat se k ní živý.

A tento cíl měl na mysli i teď, kdy pokračoval vlhkou chodbou k ponořovací nádrži. Bylo pozdě, dávno po hodinách, kdy by tu mohl někdo být. Pomocí klíče, který mu jeho neznámý přítel nechal ve skřínce, si Panos odemkl dveře a vklouzl dovnitř. Zavřel za sebou a rozsvítil stolní lampu.

Ponořovací nádrž byla obklopená obdélníkovým prostorem o rozměrech šest na dvanáct metrů, jehož středem procházel nepropustný vzduchový uzávěr. Přes jeho tlusté pozorovací sklo prosvítala kruhová nádrž temné vody.

Panos rozsvítil světla v nádrži. Voda, kterou osvětila, byla dokonale průzračná, protože díky obsaženým jedům byla absolutně sterilní. Místo modré, tyrkysové nebo zelené se však třpytila v rudém nádechu, barvě připomínající průsvitnou krev.

Panos se zhluboka nadechl. Bude v pořádku. Suchý potápěčský oblek k němu toxicity nepustí. Aspoň v to doufal.

Otočil hlavu k bílé tabuli. Byla na ní načmáraná tři čísla: 3, 10 a 075. Jeho tajemný pomocník tu byl před ním, přesně jak slíbil.

Panos si zapamatoval čísla a pak je rychle smazal. Došel ke třetí skřínce a odemkl ji. Byl tu pro něj připravený kompletní potápěčský oblek a kyslíkové lahve. Na potápěčských hodinkách, které visely u kombinézy, byla luneta pootočená na značku deseti minut. To byla doba, kterou mu výstup na hladinu zabere, bude-li se pohybovat rychlostí devíti metrů za minutu, která byla vypočítaná tak, aby se vyhnul dekompresní nemoci. Měl tu připravený také ruční kompas. Až se vynoří na hladinu, musí nabrat správný kurz: 075 stupňů. Tím směrem najde pomoc.

Jedinou zbraní, pokud ji bude potřebovat, mu bude potápěčský nůž.

Připnul si hodinky na zápěstí a donesl kyslíkové lahve k vzduchovému uzávěru. Kompas si zasunul do kapsy a ještě pečlivě několikrát zkontroloval, jestli to, co slíbil vzít s sebou – schémata stanice a přenosný harddisk plný dat – je bezpečně uzavřené ve vodotěsném obalu.

Strčil si ho zpátky pod košili, chopil se objemné kombinézy a posadil se. Než si stačil obléknout první nohavici, z opačného konce místnosti se ozvalo cvaknutí.

Klíč v zámku.

Koule se otočila a dveře se rozletěly. Dvoutř vstoupily dvě postavy, které spolu rozmlouvaly.

Nějakou dobu si Panose nevšimli. Když ho uviděli, spíš než vztekly vypadali zmateně a překvapeně. Panos však věděl, že kombinéza a bomby ho dříve nebo později prozradí.

Zaútočil na muže dřív, než stihli zareagovat. Švihnul nožem shora dolů na nejbližší postavu a bodnul muže do ramene. Padl nazad, stačil se však zachytit Panose a strhnout ho na stůl. Druhý muž mu skočil na záda a ovinul mu paži kolem krku.

Panos se vztyčil a rval tělo silou dozadu tak dlouho, až se oba zhroutili na stůl, z něj spadli na zem a tak se od sebe odtrhli.

Panos, poháněný adrenalinem, byl na nohou jako první. Kopl muže kolem do obličeje, popadl stolní lampu a vši silou jí udeřil muže do čela. Muž dopadl na zem a zůstal nehybně ležet, ale jeho bodnutý druh už mezitím vybíhal ze dveří.

„Ne!“ zařval Panos.

Neměl žádnou možnost, jak dveře zatarasit, a drahocenného času, než se spustí alarm, mu zbývalo žalostně málo. Musel se rozhodnout.

Upustil kombinézu na zem a vstoupil do vzduchového uzávěru. Stiskl vypínač, uzavřel vnitřní dveře a začal si natahovat postroj a kyslíkovou nádrž.

Panos cítil, jak mu praská v uších. Syčivý zvuk mu sdělil, že vzduchový uzávěr se neprodyšně zamyká a dochází k vyrovnávání tlaku. Tlak na stanici byl sice dvakrát větší než v normální atmosféře, ale ani to nestačilo, aby se dovnitř otevřeným jezírkem nenahrnula voda. Proto byl potřeba vzduchový uzávěr.

Nasadil si potápěčskou přilbu. Netěsnila špatně. Ujistil se, že přísun vzduchu je v pořádku, nasadil si ploutve a skočil do rozžávené rudé vody.

Obklopilo ho ticho. Plaval dolů, dál od světla, ven do temnoty. Když minul hranu ponořené stavby, začal se prodírat zpátky nahoru. Nebo tam, kde si myslel, že je nahoře.

Devadesát metrů pod vodou byla černočerná tma. Rychle ztratil orientaci. Dostavila se závrať a Panos měl pocit, jako by jeho tělo dělalo přemety, přestože se ani nepohnul.

Když zapnul svítilnu, příliš to nepomohlo. Rudá voda neprozrazovala vůbec nic. Začal panikařit. Věděl, že muži ze stanice mu brzy budou v patách.

Co to jen udělal?

Vydechl mračno bublin. Spíš náhodou si všiml, kterým směrem utíkaly. Panosovi se zdálo, jako by mizely do strany, ale zdravý rozum mu napovídal, že tak to není. Bubliny mohou stoupat *pouze* vzhůru. Přírodní zákony se nedají ani změnit, ani obelstít jako jeho rovnovážný smysl.

Donutil tedy svou mysl, aby zapomněla na to, co jí našeptává vnitřní ucho, a vydal se za bublinami. Měl pocit, jako by neplaval nahoru, ale rovnou vstříc propasti, na dno své velké rudé nádrže smrti.

Pokračoval, dokud jeho mysl směr nepřijala. Rovnovážný smysl se mu začal navracet k normálu. Vyfukoval víc bublin a kopal nohama s větší silou, přibližoval se k hladině tak rychle, jak jen dokázal.

Ve svém spěchu Panos zapomněl na desetiminutové varování. V době, kdy se blížil k hladině, už se zmítal v sevření bolesti. Kolena, lokty i záda cítil jako v křeči.

Navzdory bolesti Panos prorazil hladinu a poprvé za několik měsíců se zadíval na večerní nebe. Bylo blankytně modré. Hádal, že soumrak je na spadnutí.

Rozhlédl se kolem sebe. Po všech stranách se tyčily vysoké písčité stěny, které nikdy neviděl. Neměl ponětí, kde je. Odjezdy a příjezdy absolvovali vždycky pod sedativy. Někde usnuli a pak se probudili na ostrově, nebo naopak.

Navzdory bolesti v kloubech se Panosovi podařilo vytáhnout z kapsy kompas. Našel směr na 075 stupňů a začal plavat. Strašlivé tepání v kloubech ještě zesílilo a brzy je začaly doprovázet oslepující světelné záblesky, které jako by mu vystřelovaly rovnou do mozku.

Bojoval však dál a nakonec se vyplazil z vody na písčitou pláž. Popolezl několik metrů, než narazil na terasovitou kamennou zeď. Nebyla vyšší než tři metry, ale jako by to byla nepřekonatelná hora.

Jak by ji mohl zdolat? Nemohl. Ne v tomhle stavu. Pokusil se vstát a v mukách se zhroutil zpátky na zem.

Zvuk rychle se přibližujících kroků pro něj znamenal blížící se konec. Když ho ale pár rukou zvedal ze země, udělal to nečekaně šetrně.

Spatřil tvář zahalenou do šátku.

„Vynořil jste se moc rychle,“ řekl muž pod šátkem.

„Musel... jsem,“ dostal ze sebe Panos. „Našli... mě.“

„Našli vás?!“

„U vzduchového... uzávěru,“ zasténal Panos.

„To znamená, že přijdou.“

Neznámý zachránce popadl Panose a přetáhl ho přes hřeben bez ohledu na bolesti. Dotáhl ho do čekajícího terénního auta, hodil ho dozadu a zabouchl za ním dveře.

Panos se stočil do klubička, zatímco jeho zachránce naskočil na místo řidiče a otočil klíčkem.

Motor zaburácel a brzy už poskakovali hrbolatým terénem. Každý otřes v něm spustil další vlnu bolesti. Panos měl pocit, jako by jeho tělo bylo drceno a současně explodovalo zevnitř.

„Umírám,“ zanaříkal.

„Ne,“ odvětil řidič. „Ale než se to zlepší, bude to ještě horší. Použijte regulátor. Pomůže vám.“

Panosovi se podařilo zasunout regulátor zpátky do úst. Zakousl se do něj a dýchal tak zhluboka, jak jen dokázal. Přesto se ho zmocnila další série křečí, jak auto zápasilo s nerovným terénem.

Panos přitáhl hlavu blíž k hrudi. Zdálo se, že se tím muka trochu zmírňují. Všiml si, že se mu prsty i celé paže kroutí směrem dovnitř.

„Máte ty papíry?“ zeptal se řidič. „A ten harddisk?“

Panos přisvědčil. „Jo... Můžete mi říct, kam jedeme?“

Řidič zaváhal, snad aby neprozradil příliš mnoho, pro případ, že by je zajali. Nakonec ale promluvil. „K někomu, kdo nám dokáže pomoci,“ řekl. „K někomu, kdo dokáže jednou provždy zarazit tohle šílenství.“

3

SYDNEY, AUSTRÁLIE, 19.00

KURT AUSTIN SEDĚL NA POHODLNÉM SEDADLE OSM ŘAD OD SCÉNY OPERNÍHO sálu, menší ze dvou budov slavné Opery v Sydney, inspirovaných lodními plachtami a mořskými lasturami. Větší koncertní sál byl hned vedle, toho času prázdný.

Kurt si celé dlouhé roky plánoval, že jednou navštíví nejen Sydney, ale také některé ze zdejších představení. Beethoven nebo Wagner by mu vyhovovali a jednou už se sem málem chystal, když tu koncertovali U2, ale nakonec to nevyšlo. Bohužel teď, když se sem konečně dostal, byl jediným zvukem nesoucím se ze scény suchý, akademický proslov, který ho nezadržitelně uspával.

Byl tu kvůli konferenci o podmořské těžbě, kterou pořádali Archibald a Liselette Muldoonovi, zámožný australský pár, který se ke svému jmění pracoval společně za čtyři dekády riskantních důlních podniků.

Kurta oficiálně pozvali kvůli odborným znalostem na poli podmořských záchranných operací a také díky jeho pozici vedoucího oddělení zvláštních projektů Národní podmořské a námořní agentury NUMA. On sám však měl dojem, že ho tu Muldoonovi chtěli mít i pro tu špetku slávy, kterou si záchrannými pracemi vysloužil – pokud něco takového vůbec existovalo.

Za posledních deset let se zúčastnil celé řady prestižních akcí. Některé jeho výkony podléhaly přísnému utajení, takže tomu, že vůbec k něčemu došlo, nenaznačovalo víc než mlhavé zvěsti. Jiné akce byly naopak veřejné a dobře známé, včetně nedávného vyčištění Indického oceánu od roje mikrostrojků, které se dokázaly samy reprodukovat, dřív než se jim podaří změnit počasí nad celou Indií a Asií a způsobit miliardový hladomor.

Kromě proslulosti, kterou si vysloužil svou prací, bylo nutno dodat, že Kurt byl jen těžko přehlédnutelný element. Byl to muž drsného vzhledu s opálenou tváří, vlasy předčasně prokvetlými stříbrem a ostrýma očima sytě modré barvy. Díky tomu všemu jeho nepřítomnost na jakékoli akci vždycky všichni zaznamenali, a dnes tomu navíc účinně bránila nepřetržitá pozornost jednoho nebo obou manželů Muldoonových.

Rozhodně to byli okouzlující lidé, nicméně po třech dnech seminářů a prezentací začínal Kurt osnovat vážné plány na útěk.

Když se ztlumila světla a mluvčí začal promítat prezentaci fotografií, Kurt ucítil příležitost, na kterou čekal. Vytáhl telefon a stiskl pár tlačítek, načež začal přístroj slyšitelně vrnět, jako by zvonil.

Jeho směrem se otočilo několik pohledů.

Omluvně pokrčil rameny a přiložil telefon k uchu.

„Austin,“ zašeptal nikomu ve sluchátku. „Tak jo,“ řekl po chvíli tím nejvyšším hlasem, jakého byl schopen. „Hm. Dobře. To zní dost ošklivě. Ovšem. Podívám se na to hned.“

Předstíral, že zavěšuje, a nechal telefon vklouznout zpátky do kapsy.

„Děje se něco?“ zeptala se z vedlejšího sedadla paní Muldoonová.

„To byla centrála,“ odpověděl. „Budu se muset na něco podívat.“

„To musíte odejít hned?“

Kurt přikývl. „Je to situace, která se už pár dní zhoršovala, a právě dosáhla kritického bodu. Když nepůjdu hned, mohla by z toho být pěkná katastrofa.“

Natáhla dlaň a vzala ho za ruku. Vypadala zdrceně. „Ale to přijdete o tu nejlepší část prezentace.“

Kurt se zatvářil zklamaně. „Nemám bohužel jinou možnost.“

Rozloučil se s Muldoonovými, vstal a protáhl se uličkou ke vchodu pro herce. Vyšel ze sálu a doběhl po schodech do foyeru. Z obavy, že by mohl být

polapen do nekonečné konverzace, kdyby narazil na další účastníky, zahnul doleva a proplížil se jakousi klikatou chodbou k neoznačeným postranním dveřím.

Zatlačil do nich a ocitl se venku na vlhkém ovzduší australského večera. Ke svému údivu tam nebyl sám.

Na schůdku před ním seděla mladá žena a potýkala se s podpatkem páskové lodičky. Oblečená byla do bílých koktejlových šatů a v jahodově blond vlasech měla vetknutou sladěnou bílou květinu. Kurt si pomyslel, že to bude asi orchidej.

Zvedla k němu oči, polekaná jeho náhlým zjevením.

„Nechtěl jsem vás vyděsit,“ omluvil se.

Na okamžik nasadila vztekle provinilý výraz, asi jako kdyby ji přistihl při krádeži korunovačních klenotů. Potom se rozhlédla a vrátila se k činnosti na své botě. Viklala hříšným podpatkem sem a tam tak dlouho, až jí dlouhý útlý hrot konečně zůstal v ruce.

„Mám dojem, že to nepomůže,“ odtušil Kurt.

„Moje oblíbené boty,“ pronesla s melodickým australským akcentem. „To jsou vždycky přesně ty, které zničíte.“

Sklesle, ale projevujíc pozoruhodný selský rozum si dívka zula druhou botu a ulomila podpatek i u ní. Potom obě boty porovнала.

„Aspoň vypadají stejně,“ řekl a nabídl jí ruku. „Kurt Austin.“

„Hayley Andersonová,“ odpověděla. „Hrdá majitelka nejdražších žabek v celé Austrálii.“

Kurt se musel zasmát.

„Vypadáte, jako že jste právě utekl z prezentace,“ řekla.

„Vinen v plném rozsahu,“ přiznal. „Opravdu je to trestuhodné?“

„Ani v nejmenším,“ odvětila. „Kdyby moje účast nebyla nezbytná, sama bych se dávno válela na pláži.“

Vstala a vykročila ke dveřím, ze kterých Kurt právě vyšel. Zdálo se být škoda ukončit náhlé setkání tak brzy.

„V žabkách se dobře chodí po písku,“ nadhodil Kurt. „Skoro stejně dobře jako naboso.“

„Je mi líto,“ řekla. „Tohle už nesmím propásnout, nebo si mě někdo pěkně podá. Můžete se vrátit se mnou. Slibuji, že vás budu celou dobu bavit.“

„Velmi lákavé,“ podotkl Kurt, „ale moje těžce získaná svoboda má momentálně příliš velkou cenu. Kdyby vás to tam začalo nudit, najdete mě na Bondi Beach. Poznáte mě podle toho, že budu ze všech nejvíc oblečený.“

Tiše se zasmála a rychle se natáhla ke dveřím. Zdálo se, že spěchá. Otevřela dveře a pak se zarazila. Její zrak Kurta minul a stočil se nad Sydney Harbour.

Kurt se podíval tím směrem. Ve slábnoucím světle uviděl klikatou stopu rychlého motorového člunu. Vinula se přístavem a v jedné chvíli se nebezpečně přiblížila k čelu jednoho z trajektů. Následoval vyčítavý tón lodní sirény, člun však nezpomalil.

Okamžik nato Kurt pochopil proč. Nad trajektem se objevila tmavá helikoptéra, v okamžiku se přehnala nad velkým plavidlem plným lidí a spustila se ve svém pronásledování zpátky nad hladinu.

Prchající člun se stočil doleva a pak doprava, až vykrojil z hladiny ostré písmeno S, a úmyslně se prohnal těsně okolo zvolna plující plachetnice. Jeho trasa byla v plném přístavu trasou šilence.

„To musí být blázen,“ řekla Hayley s očima upřenými na člun.

Kurt se místo toho zaměřil na helikoptéru, tmavomodrý Eurocopter EC145. Podsaditá, baňatá kabina vyčnívající dopředu dávala čelu stroje zvláště kompaktní vzhled, připomínající čumák velkého bílého žraloka. Nad strojem kroužil čtyřlístý nosný rotor rozostřený do bílé šmouhy, zatímco krátký, silný ocas byl zakončený třemi malými vertikálními stabilizátory jako Poseidonův trojzubec.

Kurt nezaznamenal žádné označení ani navigační světla, zato si všiml záblesků vycházejících z otevřených dveří: byly to záblesky z hlavně.

Popadl telefon a vytočil 911. Ticho.

Hayley udělala krok dopředu. „Oni střílejí. Snaží se ty lidi zabít.“

„Jaké číslo tu má nouzové volání?“

„Nula nula nula,“ řekla.

Kurt vytukal tři nuly a stiskl tlačítko vytáčení. Ve chvíli, kdy se na druhé straně ozval hlas, se motorový člun stočil čelem přímo k Opeře. Uháněl na plný plyn rovnou na ně a přibližoval se k oblé promenádě, jež vyčnívala do sydneyského přístavu jako obří molo.

Většinu promenády tvořila masivní betonová zeď, jen po levé straně vedlo dolů k vodě jediné křídlo schodů. Prchající člun se blížil přímo k nim. Helikoptéra ji následovala ve snaze zajistit ostřelovači ideální vražedný úhel.

Z dvířek vyšlehly další záblesky.

Loď sebou trhla doleva, právě když ke břehu dolehly traskavé zvuky palby. Lehce zakolísala, načež se vrátila k původnímu směru a ve vysoké rychlosti narazila do schodiště. Vylétěla šikmo do vzduchu jako kaskadérské auto opustivší diagonální odrazovou rampu. Nesla se vzduchem nějakých patnáct metrů, na kterých se napůl přetočila, než se bokem přiblížila k zemi.

Chvilí se smykem sunula po betonovém podkladu, než narazila do lucerny a rozletěla se na kusy. Tříšťený sklolaminát se rozletěl do všech stran, lucerna se ohnula a její žárovky v záblescích explodovaly.

„Integrovaný záchranný systém,“ ozval se hlas v telefonu.

Kurt byl natolik fascinován proběhlými událostmi, že neodpověděl.

„Haló? Tady integrovaný záchranný systém,“ zopakoval telefon.

Zatímco se kusy rozbité lodi zastavovaly, po nebi zaburácel Eurocopter a těsně přitom minul ostrou špičku Opery.

Kurt podal telefon Hayley. „Sežeňte pomoc,“ vykřikl a rozběhl se ze schodů. „Policii, záchranku, národní gardu. Prostě cokoliv!“

Kurt neměl ponětí, co se to tu děje, ale i shora z plošiny viděl dva lidi uvězněné ve vraku lodi a cítil unikající palivo.

Seběhl schody, uběhl kus po rovině a přeskočil přes zídku na promenádu. Když se blížil k poničenému stroji, dotkla se stále otáčející lodní vrtule betonového chodníku. Vznesla se od ní sprška jisker. Ty se vzápětí setkaly s benzinovými výparý a do všech stran zaburácel výbuch.

Menší explozi následovalo moře plamenů z míst, kam se rozlilo zbývající palivo.

Kurt navzdory požáru nezaváhal.

O sto dvacet metrů výš a půldruhého kilometru dál se Eurocopter prudce stočil nad sydneyskou periferii.

Ostřelovač, přestože byl připoutaný, natáhl paži a raději se přidržel.

„Zklidni se,“ zavolal.

Už teď měl plné ruce práce s ostřelovací puškou Heckler & Koch s dlouhou hlavní, ke které se snažil připojit velkokapacitní padesátiranný zásobník. Nechat se vysypat do strany bylo to poslední, co potřeboval.

„Musíme se tam vrátit,“ volal na něj pilot. „Přesvědčit se, že jsou mrtví.“

Ostřelovač dost pochyboval o tom, že mohl náraz někdo přežít, ale jeho problém to nebyl. Když se let helikoptéry zase vyrovnal, přestal se s velkým bubnem snažit a zacvaknul do pušky standardní desetiranný zásobník.

„Zkus letět trochu rovně,“ žádal pilota. „Potřebuju na střelbu stabilní podklad.“

„Zkusím,“ křikl pilot.

Ostřelovač se naklonil k otevřeným dveřím, jednu nohu si složil pod sebe, druhou natáhl dolů a zapřel se jí o schůdek těsně nad ližinami stroje.

To už se otočili a volnějším tempem se vraceli k plachtám Opery. Natáhl pušku a připravil se k palbě.

Když Kurt doběhl k poničené lodi, její zád už pohltil oheň. Shrbená postava na místě spolujezdce se stále snažila vysvobodit. Kurt muže vyvlekl ze sedadla a přetáhl ho přes bok lodi, nedbaje na jeho bolestný řev.

Patnáct metrů od člunu uložil Kurt zraněného muže na zem, přičemž si povšiml, že má podivně pokroucené ruce a prsty. Byl to tak podivný pohled, že ulpěl Kurtovi v mysli, ještě když se vracel zpátky pomoci řidiči.

Přestože ho dusil štiplavý kouř, probojoval se Kurt zpátky ke člunu. Tou dobou už plameny olizovaly zraněnému řidiči záda.

Kurt se pokusil vytáhnout raněného z lodi, ale držela ho na místě část poničeného ovládacího panelu.

„Nechte mě,“ překřikoval muž hukot ohně. „Zachraňte Panose.“

„Jestli je to váš spolujezdec, už je v bezpečí,“ křičel Kurt. „A teď mi pomozte vysvobodit vás.“

Muž tlačil a Kurt táhl, ale rozbitý panel ho držel pevně. Kurt věděl, že potřebují nějakou páku. Sáhl po lodním háku ve tvaru harpuny, který zahlédl ve zbytcích někdejší příďe, a vklínil ho mezi uvězněného řidiče a potrhaný vrak.

Kurt se opřel o hák celou svou vahou a podařilo se mu urvat mezi mužem a panelem trochu místa. „Teď!“ zařval.

Muž zavrtěl hlavou. „Nemůžu,“ volal. „Vůbec necítím –“

Pak, jediným pohybem, sebou řidičova hlava trhla dozadu a přístrojovou desku pokropila krev. Dým zavířil novými směry a šlehající plameny zatančily podivným směrem, jak se nad nimi prohnaly poryvy vzduchu sestupující od helikoptéry.

Kurt si uvědomil, že řidič je mrtvý a on je nejspíš další na řadě. Sklonil se k boku člunu a překulil se ven.

Zatímco hledal krytí, po všech stranách kolem něj se sypaly nábojnice.

Kurt krytý kouřem zvedl zrak k nebi. Eurocopter se vznášel nějakých dvacet metrů nad ním. Viděl ostřelovače, jak vyhledává cíl, pohybuje dlouhou hlavní pušky sem a tam. Potom se helikoptéra vznesla vzhůru a doleva a zamířila pryč.

Ostřelovač musel spatřit zraněného pasažéra kulhajícího pryč promenádou. Bez váhání po něm začal pálit.

Odražené kulky se zabodávaly všude okolo muže, dokud jedna z nich nenašla svůj cíl a nesrazila ubohého muže na kolena. Než ho ostřelovač stihl dorazit, přihnala se na scénu další postava. Byla to Hayley. Odtáhla ochablé tělo za veliký betonový květináč a přikrčila se.

Ostřelovač znovu zahájil palbu. Střely odštípávaly kousky betonu a vyhazovaly do vzduchu trsy hlíny. Květináč však zafungoval jako obří pytel s pískem. Byl tak objemný, že jím kulky neměly sílu proniknout.

Helikoptéra se začala stáčet do strany. Kurtovi zbývalo jen pár vteřin, než ostřelovač získá ideální polohu k zásahu.

Znovu se chopil dřevěného lodního háku, jehož funkční konec už byl v plamenech. Uchopil nástroj zhruba uprostřed, rozběhl se a mrštil jím jako oštěpem.

Helikoptéra k němu teď byla natočená bokem a ohnivé kopí si to namířilo do otevřených dvířek stroje jako teplem naváděná raketa.

Zasáhlo cíl přímo doprostřed. Ostřelovače minulo o pár centimetrů, ale přistálo v kabině a začalo kolem sebe šířit ohnivou vlnu. Během okamžiku se z bočních dveří helikoptéry začal valit kouř. Kurt viděl, jak tělo ostřelovače zachvátily plameny, a mohl se jen domnívat, že se mu podařilo strefit buď palivové, nebo kyslíkové rozvody.

Oranžové světlo ohně kypělo v helikoptéře, která se začala otáčet. Na okamžik se zdálo, že pilot se znovu zmocnil kontroly nad strojem a odvádí ho

nad přístav, pak se ale úhel jeho otočky přiosřil a stroj se v mohutné vývrtce obrátil zpátky proti koncertnímu sálu. Vnitřek kabiny se mezitím proměnil v ohnivě peklo, z něhož se do všech stran valila oblaka dýmu.

Eurocopter, hořící, padající a zrychlující současně, naletěl rovnou do slavné prosklené stěny koncertního sálu a začal tříštit jeho patnáctimetrové tabule čirého skla. Úlomky od nárazu se vevalily dovnitř, zatímco další části budovy se vylomily v obrovských kusech ven a s dopadem na zem explodovaly v tisíce úlomků.

Helikoptéra padala k zemi spolu s nimi. Rotory byly ty tam a náboj se otáčel jako křovinořez, kterému došla struna. Přístroj dopadl na zem s ohlušující ránou. Během pár vteřin se proměnil ve vrak sotva rozpoznatelný uprostřed malého inferna.

Tou dobou začaly přijíždět první záchranné jednotky. Po svých se sem řítily skupina policistů. Blížila se hasičská auta. Zaměstnanci Opery vybíhali ven vyzbrojení hasicími přístroji. Další skupina lidí už rozvínovala ze stěny požární hadici.

Kurt si byl poměrně jistý, že posádce vrtulníku, která po dopadu zůstala ve stroji, už nikdo nepomůže.

Vydal se proto k Hayley a jedinému přeživšímu z člunu. Ležel ženě v náručí. Její bílé šaty byly prosáknuté jeho krví. Hayley se zoufale snažila zastavit krvácení ze dvou míst, kam ho zasáhly kulky.

Byl to však marný boj. Střely ho provrtaly skrz naskrz, zabodly se mu do zad a vyšly ven hrudníkem.

Kurt se přikrčil a pomáhal ženě tlačit na rány. „Jste Panos?“ zeptal se.

Mužovy oči se pohnuly.

„Jste Panos?!“

Slabě přikývl.

„Kdo byli ti střelci?“

Už neodpověděl. V jeho očích se usadila prázdnota.

Kurt zvedl hlavu. „Potřebujeme pomoc!“ zařval a hledal očima nějakého záchranáře.

Rozběhla se k nim dvojice mužů, ale nebyli to záchranáři. Kurtovi připomínali policisty v civilu. Když uviděli, co se děje, zastavili se.

„Přinesl jsem... co jsem slíbil,“ pronesl zraněný muž s přízvukem, který podle Kurta mohl být snad řecký.

„O čem to mluvíte?“ zjišťoval Kurt.

Muž cosi zavrčel a potom natáhl chvějící se ruku, která svírala několik zakrvácených listů papíru.

„Tartaros,“ pronesl muž slabým, kolísavým hlasem. „Srdce... Tartaru.“

Kurt si papíry vzal. Byly pokryté podivnými symboly, klikatými čarami a čímsi, co připomínalo výpočty.

„Co to je?“ nechápal Kurt.

Muž otevřel ústa, aby odpověděl, ale nevyšel z něj žádný zvuk.

„Neodcházejte,“ křičela Hayley.

Muž neodpovídal a dívka ho začala resuscitovat. „Nesmíme ho nechat umřít.“

Kurt se pokusil nahmatat pulz. Nic však necítil. „Je pozdě.“

„Ne, nemůže být,“ řekla pevně a rychle stlačovala mužovi hrudník ve snaze přivést ho zpátky k životu.

Kurt ji zarazil: „Nemá to cenu, ztratil příliš mnoho krve.“

Zvedla k němu oči, tvář umazanou od sazí a slz, bílé šaty zbarvené doruda.

„Je mi to líto,“ řekl. „Udělala jste, co jste mohla.“

Dívka se posadila a otočila se k němu zády. Vypadala vyčerpaně. Vlasy jí napadaly do tváře, když sklopila zrak k zemi. Tělem jí otřásaly vzlyky.

Kurt jí položil ruku na rameno a rozhlédl se po obrazu zkázy, který je obklopoval.

Vrak člunu na promenádě stále hořel. Trup Eurocopteru sálající hor-kem ležel v místech, kde se ještě před chvílí hrdě tyčilo průčelí koncertního sálu. Dobrovolníci ho kropili vodou v zoufalé snaze zabránit požáru, aby se rozšířil do budovy, a z přednášky o podmořské těžbě se sem valili další přihlížejíci, z nichž polovina stála a civěla a ostatní se rychle vzdalovali opačným směrem.

Všechno se odehrálo tak rychle. Z ničeho se na ně bez varování snesl čirý chaos. A jediný člověk, který by jim snad mohl vysvětlit proč, jim ležel u nohou mrtvý.

„Co říkal?“ zeptala se Hayley a utřela si z tváře slzy. „Co vám řekl?“

„Tartaros,“ odpověděl Kurt.

Dívala se tázavě. „Co to znamená?“

Kurt si nebyl ani jistý, jestli tomu muži správně rozuměl. A i kdyby ano, nedávalo to smysl.

„Je to jméno z řecké mytologie,“ odpověděl. „Nejtemnější, nejhlubší vězení v podsvětí. Podle *Iliady* leží tak hluboko pod světem, jak vysoko je nebe nad zemí.“

„Co myslíte, že nám tím chtěl říct?“

„Netuším,“ odvětil Kurt popravdě, pokrčil rameny a podal jí papíry. „Snad si myslel, že to je místo, kam se ubírá. Anebo,“ dodal, když se zamyslel nad špínou, prachem a zápachem, které nebohého muže pokrývaly, „odtud právě přišel.“

4

OD PROSLULÝCH BÍLÝCH PLACHET OPERY SE V NĚKOLIKA VZÁJEMNĚ PROLÍNÁJÍCÍCH VZORCÍCH ODRAŽELY ZÁBLESKY ČERVENÝCH A MODRÝCH SVĚTEL, ZATÍMCO OSLNIVÉ BÍLÉ REFLEKTORY OSVĚTLOVALY VRAC MOTOROVÉHO ČLUNU A OHOŘELOU SKOŘÁPKU TMAVOMODRÉ HELIKOPTÉRY. OBOJÍ ZŮSTALO TAM, KAM TO DOPADLO, OBOJÍ DOSUD DOUTNALO A KOUŘILO A HASIČSKÁ AUTA OBOJÍ KROPILA ZÁPLAVOU PĚNY, ABY ZABRÁNILA SEBEMENŠÍ MOŽNOSTI ZNOVUVZNÍČENÍ.

Podívaná přilákala hned dva davy, jeden z vody, druhý ze souše. Disciplínu suchozemských diváků zajišťovaly policejní pásy a zábrany, zato počet malých lodí naskládaných na vodě už dávno přerostl stovku. Ze tmy jako světlušky zářily kontrolky kamer a šlehaly blesky fotoaparátů.

Ze stínů jednoho vchodu si Cecil Bradshaw z australské zpravodajské služby ASIO prohlížel člověka, který to celé spískal.

Pobočník mu podal fascikl.

„Proboha, to je bichle,“ postěžoval si Bradshaw. „Potřebuju o tom chlapovi jen to hlavní, ne každý novinový výstřižek.“

Bradshaw byl zavalitý chlapík něco po padesátce. Měl paže jako beranidla, tlustý krk a vlasy krátce zastřižené strojkem. V jistém směru připomínal obřího lidského buldoka. A podobným způsobem o sobě taky rád uvažoval. *Pojď na mou stranu, nebo mi zmiz z cesty*, říkával často.

Pobočníka jeho odpověď nezaskočila. „Tohle je to hlavní, pane. Jestli chcete, můžu vám o něm vytisknout dalších padesát stránek.“

Bradshaw v odpověď jen zavrčel a otevřel složku. Rychle se probral stránkami a zjišťoval, copak ASIO ví o panu Kurtu Austinovi z americké agentury NUMA. Jeho aktivity připomínaly bestsellerovou řadu dobrodružných románů. A předtím podle všeho absolvoval úspěšnou kariéru v CIA.

Bradshaw si nedovedl ani představit, jaká záhadná hříčka osudu přivedla Austina právě v tuto chvíli právě na tohle místo, ale uvědomil si, že on by mohl být přesně tím, co teď ASIO tak zoufale potřebovala.

Austin by mohl stačit, pomyslel si Bradshaw. *Mohl by stačit docela pěkně.*

„Dohlídni na něj,“ poručil. „Jestli je tak mazaný, jak se píše ve složce, bude se co nevidět snažit vytáhnout informace ze slečny Andersonové. Jakmile to udělá, přiveď mi je oba.“

„Proč bychom to dělali?“

Bradshaw užasl: „Tebe povýšili, když jsem měl volno?“

„Ehm... ne, pane.“

„A taky nikdy nepovýší, jestli budeš mít takhle blbý otázky.“

S těmi slovy Bradshaw plesknul složku zpátky do rukou agentovi a odešel chodbou pryč.

***

Na druhé straně prostranství posedával Kurt vedle Hayley, které právě jeden ze záchranářů ošetřoval množství škrábanců a oděrek, aby je potom oba prohlédl kvůli šoku.

A současně s tím je vyslýchala nejvyšší detektivní šarže z policejního oddělení města Sydney. *Co jste viděli? Co jste slyšeli? Proč jste proboha udělali to, co jste udělali?*

„Podívejte se na to průčelí,“ vyčítal jim kapitán s rukou namířenou na poničenou fasádu koncertního sálu. „Můžete být rádi, že tam nikdo nebyl.“

Kurt tomu byl skutečně velmi rád. Ale současně měl dojem, že neměl mnoho jiných možností než začít jednat. „Byli byste radši, kdybych je prostě nechal střílet?“

„Byli bychom radši,“ usoudil detektiv, „kdybyste byli oba dva zůstali uvnitř, než by dorazily řádné taktické jednotky.“

Tomu Kurt rozuměl. Policie se nijak nelišila od všech ostatních seskupení vycvičených jednotlivců. *Nechte to na profesionálech*. Něco, co by byl Kurt milerád udělal, až na to, že na to prostě nebyl čas. A kromě toho se nemohl zbavit pocitu, že na místě už tak byli i profesionálové jiného druhu.

„Příště si na to dám pozor,“ řekl proto. „Slibuju.“

„Příště?“ zamumlal detektiv nevěřicně, zavrtěl hlavou, zavřel sešit a přesunul se k dalším svědkům.

Když konečně zůstali chvíli sami, Kurt se zadíval na Hayley: „Jste statečná žena.“

Lehce zavrtěla hlavou. „Ani ne. Jen... ale nic.“

„Rozběhla jste se rovnou do krupobití kulek, abyste zachránila chlapa, kterého jste nikdy neviděla,“ zhodnotil Kurt. „To poměrně dobře odpovídá obvyklému pojetí slova statečný.“

„Vy jste udělal totéž,“ upozornila.

„To je fakt,“ souhlasil Kurt. „Ale mě si ta helikoptéra vlastně nevšímala. Vy jste toho chlapa odtáhla za ten květináč, právě když na něj zrovna mířili.“

Podívala se stranou. Podařilo se jí očistit si obličej namočeným kusem látky, ale šaty měla potrhané a potřísněné krví. Krví oběti.

„Ani to nestačilo,“ poznamenala.

Uslyšel v jejím hlase smutek a větší žal, než jaký člověk obvykle cítí pro neznámého bližního.

„Jak dlouho jste na něj čekala?“ zeptal se proto Kurt.

„O čem to mluvíte?“ rozšířila oči.

„Seděla jste tu úplně sama,“ připomněl jí. „Jakmile jsem se objevil, pokusila jste se mě zahnat zpátky dovnitř. Myslím, že jste mě tu nechtěla, protože jste čekala na setkání s našimi přáteli z člunu. Je víc než pravděpodobné, že si zvolili veřejné místo, kde očekávali, že budou v bezpečí. Měla jste bílé šaty, aby vás snadno poznali, protože na dnešní galavečer byli všichni odění v černém nebo šedém. A seděla jste tady u zídky, abyste měla přehled.“

Pokusila se usmát, ale její úsměv působil vynuceně.

„Buď jste se pořádně praštil do hlavy, anebo máte přebujelou fantazii,“ řekla. „Jsem tu na konferenci. Muldoonovi jsou staří rodinní přátelé. Bílou

jsem si vybrala, protože ráda vyčnívám a protože je tady léto a protože mi někdo nedávno řekl, že bílá je nová černá.“

Kurt pokrčil rameny a odvrátil se. „Snad máte pravdu,“ řekl. „Snad mám jen přebujelou fantazii. Pak mi ale řekněte, co se stalo s těmi papíry?“

„Jakými papíry?“

„Těmi zakrvácenými papíry, které svíral náš zesnulý přítel, když pronášel svá poslední slova. Všiml jsem si, že policie se nás na ně vůbec neptala. Moje přebujelá fantazie mi napovídá, že je ještě před příchodem policie někdo stopil. Možná dokonce předal těm dvěma chlapům v oblecích, co se k nám rozběhli, ale zarazili se, jakmile pochopili, že už je pozdě.“

Falešný úsměv zmizel a nahradil ho výraz překvapení a vzápětí téměř pláče. Kurt ucítil, jak se mu dívka otevírá. „Ale já jsem –“

Než stihla říct víc, objevil se na schodech vedle nich mladý muž v tmavém obleku. Kurt si všiml boule ramenního pouzdra pod jeho sakem a sluchátka v pravém uchu.

„V lepší dobu jsi přijít nemohl?“ zamumlal Kurt.

Muž mu nevěnoval pozornost. „Slečno Andersonová, pane Austine, pojďte prosím se mnou.“

Hayley ta možnost podle všeho připadala stejně nepříjemná jako nutnost odpovídat na Kurtovu otázku, přesto však poslušně vstala a Kurt udělal totéž.

O dvě minuty později už stáli uvnitř nepoškozené části stavby. Jeden z agentů, kteří se k nim po nehodě rozběhli a potom se zarazili, je uvedl do konferenčního sálu.

Kurt následoval Hayley dovnitř. Tam, kolem stolu, stáli další dva muži a jedna žena a prohlíželi krví potřísněné papíry. V rukou potažených rukavicemi měli pinzety. Jeden z nich zřejmě pořizoval snímky obsahu pod UV světlem. V odlehlém rohu místnosti další žena cosi Źukala do laptopu.

„Tady nic,“ odpověděla na jakousi otázku vznesenou ještě před jejich příchodem. „Další řádek, prosím.“

Po příchodu Kurta a Hayley skupinka strnula.

V čele stolu postával podsaditý člověk s vyhrnutými rukávy a krátkým vojenským sestřihem. „Nechte nás,“ zavrčel.

Tohle je šéf, napadlo Kurta. A nevypadá nijak spokojeně.

Ostatní se dali do pohybu. Položili to, na čem právě pracovali, a jeden po druhém se vytratili z místnosti. Poslední za sebou zavřel posuvné dveře.

„Jste v pořádku?“ oslovil statný muž Hayley.

„Ne, to nejsem,“ odsekla. „Zabíjejí mi lidi přímo před očima. Říkal jste, že nic takového se nestane.“

„Myslel jsem, že to bude naposled,“ řekl muž.

Kurt měl tedy pravdu. Mělo tam dojít k nějakému setkání, ale podle toho, jak se Hayley chovala, o agentku nejspíš nešlo.

„Nerad bych byl nezdvořilý,“ vmísil se Kurt do debaty, „ale mohl by někdo vysvětlit nechápavému cizinci, co se to tu vlastně děje?“

Velící muž se k němu otočil. „Dostal jste se do nebezpečné situace, pane Austine.“

„Nevěřil byste, jak často se mi to stává.“

„Vlastně,“ odvětil muž, „ve vašem případě, věřil. Četl jsem vaši složku. Zdá se, že přímo přitahujete potíže. A když ne, tak se je sám vydáte hledat.“

„Moji složku?“ žasl Kurt. „Jak to, že o mně máte složku?“

„Jelikož já jsem Cecil Bradshaw, zástupce náčelníka protiteroristického oddělení ASIO, australské zpravodajské služby. A jelikož vy jste nezvladatelný člen Národní podmořské a námořní agentury a současně bývalý specialista CIA.“

„Souhlasím se vším, až na tu nezvladatelnost,“ podotkl Kurt. „Jsem tu na dovolené.“

Bradshaw vypadal, jako že mu nevěří. „Skutečně? A vaše *dovolená* vás právě čistou náhodou přivedla rovnou doprostřed naší nejcitlivější operace za posledních několik let.“

Kurt si dovedl představit, jak to asi působí, zvláště vzhledem k jeho minulosti. „Špatné načasování,“ trval však na svém. „Nejsem špión ani nic podobného. Jsem námořní inženýr a vedoucí oddělení zvláštních projektů NUMA, které se většinou zabývá výzkumem a vývojem, i když se tu a tam opravdu dostaneme do nějakého maléru. A co se týče té CIA, dělal jsem většinou záchranné mise. Vyzvednutí potopených lodí. Hledání důležitých součástí ve vracích. Jejich odstřelování s cílem zabránit v tomtěž jiným lidem. A i to už je hrozně dávno.“

„Přesně tak se to píše ve vaší složce,“ přikývl Bradshaw.

„Podívejte,“ naléhal Kurt, „jsem tu opravdu jen na té konferenci. A jakmile konečně skončí, mám v plánu surfovat, potápět se a pít jednoho Fostera za druhým. Ale nedovedu stát a dívat se, jak někdo uhoří nebo se nechá zastřelit, pokud tomu můžu zabránit. A přesně tak jsem se k tomu připletl.“

Bradshaw vypadal, že tu možnost zvažuje a snad v duchu i trochu uznává Kurtovo jednání. Jeho tón poněkud změkkl, jeho tvář však zůstávala nevlídná.

„Fajn, Austine, tak já vás z toho nechám vyjít lacino,“ řekl. „A taky budu předpokládat, že nejste tak tupej, abyste si pouštěl hubu na špacír s tím, co se tu dnes stalo. Ale jestli si nejste jistý, že dokážete držet jazyk za zuby, můžu vám najít pěkně propečenou vězeňskou celu v nějakým zapadákově, kde si můžete posedět a popřemýšlet, co srdce ráčí.“

Kurt si nebyl úplně jistý, kde tady mají Zapadákov, ale podle všeho to bylo dost odlehlé místo. Něco jako výlet na Sibiř, jen tam bude trochu tepleji.

„Ještě si vzpomínám na vlastní výcvik,“ řekl. „Chcete, abych něco podepsal? Nebo navštívil hypnotizéra, abych na to celé zapomněl? Klidně. Jen mi pak ukažte cestu ven, ať se dostanu konečně na tu pláž. Nicméně byste měl zaměřit pozornost do vlastních řad, protože tam máte krysu. O tom vašem malém rendez-vous někdo dobře věděl.“

Hayley a Bradshaw si vyměnili pohledy. Prošlo mezi nimi cosi nevysloveného.

Pak se Bradshaw otočil zpátky ke Kurtovi. „To není pravděpodobné,“ pronesl s blazeovaným výrazem a nato změnil téma: „Ale když už jste tady, snad byste nám mohl přispět svým odborným názorem.“

„Na co?“

„Začněme u posledního slova toho mrtvého: *Tartaros*. Znamená to pro vás něco?“

Kurt se znovu rozhlédl po místnosti. Ti lidé byli připravení strávit pěknou spoustu informací. Na místě byli kromě Bradshawa nejméně tři analytici. Ať doufali v cokoli, evidentně se toho nedočkali.

„Jen to, co jsem říkal Hayley,“ odpověděl.

„Potýkáme se s vážným ohrožením australské národní bezpečnosti,“ vysvětlil Bradshaw. „Možná jde i o další země. Máme už čtyři mrtvé kontakty, plus ty dva dnešní. Jeden z nich nás dovedl k lodi plné neobvyklého důlního zařízení. A vy jste říkal, že *Tartaros* je pod zemí.“

„To je fakt,“ přikývl Kurt. „V řecké mytologii.“

Zadíval se na stůl směrem, kde ležel laptop. „Jak už jste si bezpochyby zjistili, jedná se o mytologické vězení pro bohy. Ale pokud nevíte něco, co já nevím, není to skutečné místo. Ať se vám ten člověk snažil říct cokoli, pochybuju, že to myslel doslova. Tartaros bude pravděpodobně nějaký kód nebo šifra. Snad nějak souvisí s těmi papíry, co vám dal.“

Bradshaw o tom chvíli přemýšlel a potom gestem ruky přizval Kurta ke stolu. „Tvrdíte, že jste inženýr. Mně tohle připadá jako schémata. Vidíte tu něco, co by vám bylo povědomé?“

Kurt se zadíval do záhadných papírů. Bylo na nich tolik krve, že bylo písmo místy nečitelné nebo i rozmazané. To, co dovedl rozluštit, mu připadalo jako odborná hantýrka. Viděl složité rovnice osazené symboly, které nepoznával. Druhá stránka byla nepochybně součástí schematického nákresu, ale zdálo se, že popisuje nějakou kruhovitou kopuli.

„Bojím se, že ne,“ odvětil Kurt. Navzdory původnímu odhadu si nedovedl představit, že by ten zmatek, na který se díval, mohlo osvětlit a dešifrovat jediné slovo.

„A co ta loď?“ zjišťoval Bradshaw. „Viděl jste v ní něco, než začala hořet? Batoh? Kufřík? Počítač?“

„Měli vám něco takového přinést?“

„Jen mi odpovězte.“

„Ne,“ řekl Kurt. „Nic takového jsem neviděl.“

„A co řidič?“

Kurt se myšlenkami vrátil ke scéně na promenádě. „Řekl mi, ať ho tam nechám a pomůžu tomu druhému. Říkal mu Panos.“

„To je všechno?“

„Na delší rozmluvy bohužel nebyl čas.“

Hayley smutně odvrátila zrak a Bradshaw si zklamaně povzdechl. „No, opravdu velice jste nám pomohl,“ pronesl pak sarkasticky.

„Zachránil mi život,“ upozornila ho Hayley.

„To je pravda,“ uznal Bradshaw a v jeho tónu se poprvé objevil nádech pokory. Vykročil ke dveřím. „Promiňte mi mou nevládnost, pane Austine, měl jsem zkrátka a dobře proklatě špatný den. Přeji vám hezkou dovolenou.“

„Počkejte ještě chvíli,“ řekl však Kurt.

Myslí se vrátil zpátky k nehodě. Nemohl si v tom člunu vybavit žádná zavadla ani nic dalšího, co by bylo neobvyklé; vzpomínal si ale, jak sebou Panos trhal bolestí, když ho z člunu vytahoval. Vzpomněl si, jak podivně pokroucené měl ten muž prsty a s jakou námahou se snažil chodit. Na jeho zuboženém vzezření, když se šinul pryč od člunu, bylo zkrátka něco podivného. A taky povědomého. Kurt takové držení těla už viděl.

„Ten chlap byl váš informátor?“

Hayley mu chtěla odpovědět, ale Bradshaw ji zarazil.

„No tak,“ vyštěkl Kurt nervózně, „chcete ode mě pomoci, nebo ne?“

„Oba mrtví byli kurýři,“ řekl Bradshaw neochotně. „Něco nám měli donést.“

„Víte, odkud přijeli?“

Bradshaw zavrtěl hlavou. „Kdybychom to věděli, pak by nám téhle roztočilé konverzace nebylo potřeba.“

„V tom případě doporučuji, abyste hledali pod vodou,“ řekl Kurt, „protože ten chlap trpěl DCS.“

„DCS?“

„Dekompresní nemocí,“ vysvětlil Kurt. „Dusíkové bubliny v kloubech. Způsobují příšerné bolesti a takové zvláštní nahrbení – tedy pokud je ten člověk vůbec schopen chodit. Přijdete k tomu tak, že se delší dobu potápíte ve velké hloubce a pak se vynoříte příliš rychle. Normálně se to léčí stoprocentním kyslíkem a pobytem v hyperbarické dekompresní komoře, aby se plyn zase rozpustil. Ale tenhle člověk, ať přišel odkudkoli, zřejmě neměl čas se znovu potopit. To je totiž těžké, když utíkáte o život.“

Bradshaw se tomu jen zasmál: „Naboural s lodí a zahrál si na kaskadéra bez pásů a bez přilby. Nejspíš se jen zranil v tom člunu.“

„Nekulhal,“ trval na svém Kurt. „Neulevoval si na jednu stranu těla. Byl v předklonu jako zvoník od Matky Boží a nemohl se narovnat. Jsou to naprosto typické příznaky.“

Zdálo se, že Bradshaw o jeho slovech přemýšlí. Chvilí nasucho přežvykoval a potom zavrtěl hlavou. „Není to špatný odhad,“ řekl, „ale nemůžete mít pravdu a říknu vám proč.“

Ukázal na hnědavě rudou šmouhu na zkrvavených papírech. Pod světlem podivně hrála barvami.

„Byl pokrytý tímhle,“ řekl Bradshaw, „každíčký jeho pór, každé vlákno jeho šatů. Stejně jako poslední kurýr, o kterého jsme přišli před ním.“

„Co to je?“

„Je to druh půdy, tak zvaný paleosol,“ vysvětloval Bradshaw. „Ve vnitrozemí je běžný. Pod vodou se naopak nevyskytuje. Jestli to bude totéž jako u jeho předchůdce, najdeme tam směsici těžkých kovů a různých toxinů, včetně stop manganu a arzenu. Což nám říká, že ti lidi operují někde v poušti. Ne v ponorce.“

„Mohl se dostat někam do jezera a ušpinit se až pak,“ navrhl Kurt.

„Už jste byl někdy ve vnitrozemí?“ pochyboval Bradshaw. „Tamní jezera jsou přechodná záležitost. I v období dešťů – které mimochodem právě teď není – jsou široká a mělká. Jako vaše Velké Solné jezero.“

Kurt byl překvapen. „Nevím, co na to říct,“ oznámil, „ale na tohle vsadím svou pověst. Ten muž se vynořil z hloubky, kde byl vystaven velikému tlaku.“

„Díky za váš názor,“ odvětil Bradshaw. „Rozhodně se na to podíváme.“

Mávl dlaní k východu.

„Takhle to vypadá, když vám ukážou dveře,“ poznamenal Kurt.

Hayley vypadala, jako by nejraději odešla s ním. Kurt ji teď vnímal jinak než předtím. Dáma v nesnázích. Znovu se musel ptát, co u Bradshawa vlastně dělá.

„Na shledanou,“ špitla smutně. „A děkuji vám.“

Kurt doufal, že se s ní neloučí navždy. Předpokládal, že kdyby mu něco takového naznačila, Bradshawa by to popudilo. Takhle to byla situace *oboustranného vítězství*.

„Tak zatím,“ pozdravil. Pak prošel dveřmi a ji i Bradshawa nechal za zády.

5

DVĚ HODINY PO INCIDENTU UŽ BYL KURT ZPÁTKY VE SVÉM APARTMÁ v hotelu Intercontinental. Dopřál si sprchu, napsal dlouhý e-mail na ústředí NUMA a dopil sklenku skotské, načež ulehl do postele.

O čtyřicet minut později byl stále dokonale bdělý, zíral do stropu a naslouchal hukotu klimatizace. Nastalé události se v jeho mysli stočily do nekonečné smyčky. A okolo nich se v kruzích navzájem pronásledovaly otázky.

Čím se vlastně ASIO zabývá? Jak to, že muž pokrytý pouštním prachem trpěl dekompresní nemocí? A jakou úlohu v tom všem sehrála Hayley Andersonová? Zdálo se, že se toho účastnila dobrovolně, ale přesto z toho nebyla nijak nadšená.

Navzdory tichému hlásku, který mu našeptával, aby to nechal být, Kurt věděl, že to nemůže udělat.

Otočil se k nočnímu stolku. Svítící ciferník budíku předtím zakryl ručníkem, aby mu nesvítil do očí, ale jeho hodinky Doxa ležely hned vedle. Zvedl je, přečetl světélkující ručičky, vylezl z postele a přešel ke stolu. Když už nemůže spát, třeba aspoň najde pár odpovědí.

Otevřel laptop, a zatímco se startoval, napil se Kurt vody. Rychlé internetové vyhledávání hesla ASIO mu přineslo nespočet výsledků. Nečekal, že najde přímo seznam tajných operací, ale doufal, že narazí aspoň na nějaký náznak toho, čím se agentura zabývá. Aspoň něco tak mlhavého, aby si on se svými zkušenostmi dokázal dát dvě a dvě dohromady.

Když zjistil, že v tomto ohledu nemá štěstí, zaměřil pozornost na Hayley. „Kdopak jste, slečno Andersonová?“ mumlal si pro sebe. „A do čeho jste se to zapletla?“

Napsal do Googlu její jméno a vyskočila na něj celá spousta odkazů.

Ke Kurtovu překvapení byla Hayley vědkyně: teoretická fyzika pracující pro Sydneyskou univerzitu. Byla autorkou mnoha článků nesrozumitelných titulů. Jediný, kterému rozuměl, pojednával o tom, že Hayley odmítla pozvání do Oxfordu. V jiném se snažila vysvětlit něco kolem gravitace a toho, jak se Einstein zmylil v jejím chápání.

Kurt si raději nalil další sklenku skotské. Cítil se ještě zmatenější než předtím. *Co, pro všechno na světě, dělá mladá žena, která dokáže přeargumentovat Einsteina, uprostřed pátrání po teroristech?*

Když nenašel ani odpověď na tuto otázku, ani žádné veřejné spojení mezi ní a ASIO, obrátil svou pozornost na mrtvého informátora.

Kurt si byl jistý, že ten muž trpěl dekompresní nemocí. Otázka zněla: jak a kde k ní přišel?

DCS se kdysi říkávalo také kesonová nemoc, protože byla poprvé zaznamenána u stavebních dělníků, kteří se dřeli v natlakovaných kesonech používaných při stavbě velikých mostů. Nejběžnější však byla u potápěčů.

Mrtvý informátor Panos přijel ve člunu prchajícím přes Sydney Harbour. Z toho plynulo, že se mohl někde i potápět. Na sobě však měl umouněné obyčejné oblečení, ne potápěčský oblek, a páchl několikadenním potem, ne čerstvou mořskou solí. To, spolu s těžebními souvislostmi a přesvědčením ASIO, že jakási teroristická skupina operuje někde ve vnitrozemí, zase Kurtově teorii odporovalo.

Našel si seznam jezer v Austrálii a velmi pečlivě si ho prošel. Přesně jak tvrdil Bradshaw, většina z nich byla mělká, nebo dokonce přechodná a v letním období vysychala.

„To vůbec nejsou místa, kde člověk přijde k DCS,“ řekl si pro sebe Kurt.

Odložil tedy seznam a začal zkoumat satelitní snímky Austrálie. Když postupoval na západ od Sydney a dál přes vyprahlé oblasti, bylo na první pohled patrné, jak rychle se z území stávala vyprahlá poušť. Jen příležitostně narazil na jakýsi pruh zeleně.

Podobně jako na americkém jihozápadě nebo v Egyptě kolem Nilu, kdekoli se objevil nějaký vodní tok, obrůstala jeho okolí vegetace. I v místech, kde řeky netekly celý rok, byla často k mání podzemní voda. Ta však byla uzavřená v propustných píscích a zvodních, ne v jezerech, kde by se dalo potápět. A i kdyby nějaké jezero našel, nevysvětlovalo by to toxiny na Panosově kůži.

Když už se chystal počítač vypnout, začal Kurt ještě pomocí touchpadu prohledávat pár dalších úseků na mapě. Zarazil se, když ho praštilo do oka podivně zabarvené místo. Kliknul dvakrát na příkaz PŘIBLÍŽIT a čekal.

Mapa se rozmazala a znovu zaostřila, až se duhově zbarvené místo rozprostřelo přes čtvrtinu monitoru.

Díval se na jezero. Jezero překrásných duhových odstínů, čistší, než je kdekoli v přírodě přirozené.

Kurt okamžitě věděl, na co se to dívá. Pak už se rozbité kousky skládačky začaly skládat rychle dohromady. Věděl, proč je jezero tak děsivě barevné, a taky mu bylo hned jasné, proč měl informátor jak DCS, tak i toxiny po celém těle.

Zdálo se, že pravdu měli s Bradshawem oba.

Natáhl se pro telefon, vytočil z paměti číslo a čekal.

„No tak, Joe,“ šeptal si netrpělivě.

Na druhé straně linky to cvaklo.

„Haló,“ pronesl ospalý americký hlas.

Joe Zavala byl Kurtův nejlepší přítel, nejvěrnější a nejdůvěryhodnější společník. Všichni ostatní by řekli *druh ve zločinu*.

„Doufám, že tě ženské z Cairnsu ještě úplně neodrovnaly,“ oslovil ho Kurt, „protože budu potřebovat tvou pomoc.“

Linkou se k němu doneslo zívnutí. „Musím se zeptat: je to nebezpečné, ilegální nebo jinak naznačující možnost vážné tělesné újmy?“

„Budeš mi věřit, když řeknu ne?“

„Asi ne,“ odvětil Joe. „Zvlášť vzhledem k tomu, cos tam zase provedl.“

„Ty o tom víš?“

„Volali z ústředí a nechali mi vzkaz. Kromě toho jsi krapet pozadu se zprávami,“ vysvětlil Joe. „Na CNN už říkají, že ‚nejmenovaný Američan‘ omylem sestřelil sydneyjskou Operu.“

„To je od nich vtipné,“ podotkl Kurt. „Škoda že právě nehráli Předehtu 1812, pak by to zakončení aspoň mělo styl.“

„A tos mi říkal, že ta konference je nudná.“

„Zdá se, že jsem se mýlil,“ řekl Kurt. „Tak chceš si se mnou užít trochu zábavy, nebo ne?“

„No,“ odpověděl Joe, „zítra mám předvést naše nové skútry skupině reportérů a vyznamenaných páťáků z Cairnsu v rámci projektu Velký bariérový útes, ale vzhledem k tomu, že jejich otázky jsou pořád stejné, radši do toho půjdu s tebou. Co chceš, abych udělal?“

„Máš ty skútry otestované?“

„Kontrolovali jsme je dneska.“

„Výborně,“ řekl Kurt. „Tak si je sbal a odvez je na letiště. Najal jsem tam pro tebe letadlo.“

„Fajn. A co s nimi budeme dělat?“

„Jen testovat jedno neblahé tušení,“ řekl Kurt.

„Můžeš to přece vytelefonovat,“ navrhl Joe. „Ať si s tím Australani poradí sami.“

„Kdybych měl trochu rozumu, udělal bych to,“ odvětil Kurt, „ale moje poslední rozmluva s nimi nedopadla nejlíp. Myslím, že jim místo vyprávění budu muset něco názorně předvést.“

„To zní celkem typicky,“ podotkl Joe. „Takže kam to vlastně cestujeme?“

„To ještě přesně nevím,“ přiznal Kurt. „Ale až dorazíš na letiště, zjistíš to. Sejdeme se v cíli.“

„Víš, že se mnou můžeš počítat,“ řekl Joe. „*Hasta mañana, amigo.*“

Než Joe stihl zavěsit, Kurt ho ještě přerušil: „Ještě něco. Nech si to všechno pod sombrerem. Tuhle operaci NUMA tak úplně neschválila.“